

— Вижъ, колкото за нея — направихъ малка грѣшка, дето зашихъ ржавитѣ наопаки, — призна си Славка.

— И мама ти каза тогазъ:° Внимавай, Славке, че като станешъ мома, такива рокли що носишъ...

Баба имъ, забелязала, че и шиятъ кърпички, не искаше и тя да остане надире. Тя, потропвайки съ тояжката си, бѣ обиколила пазаря и бѣ донела два пакета, увити въ червена хартия.

Когато развиха хартиитѣ, върху хубавитѣ и еднакви кутии бѣха прикрепени картички съ нееднакви надписи.

На Живкината картичка пишеше: „На пѣргавата и трудолюбива Живка — отъ баба й“, а на Славкината: „На хубавата и ленива Славка...“

Славка, прочела и двата надписа, рече на сестра си:

— Я, Живке, отвори ти първомъ твоята кутия, че мене нѣщо ме е страхъ да отворя азъ моята.

Живка отвори кутията си и въ нея се указаха: макари и кълбенца съ разноцвѣтни конци, сребъренъ напръстникъ, пълна игленица и нови остри ножички.

— Оле че хубави, Живке! — извика Славка. Ами тукъ?... Не, не, не тъй... чакай. Азъ ще зажюмя, а ти, Живке, я отвори и ми казвай, какво има вътре.

Живка я отвори и занарежда: 10 празни макари, празна игленица, изпробитъ напръстникъ и рждиви и щърби ножици.

Чичо Стоянъ